

vyšší hodnostní třídy, když nový § 5 neobsahuje zvláštního odlišného předpisu pro případ takový.

Byl tedy stížností cit. dvorský dekret zcela po rozumu § 9 o. z. o. derogován předpisem cit. § 5 čl. II zák. z r. 1919.

Je-li však dle toho úřední titul a charakter manželův pro vdovskou pensi bez významu dle cit. zák. z r. 1919, jest stejně bezvýznamný dle cit. zák. z r. 1921 pro st-lky jako pro vdovy, jež braly pensi již před 1. zářím 1919, leč by tomu dle čl. III. tohoto zákona překážela okolnost, že by st-lky byly novou úpravou své pense dle manželovy pense zkráceny na svých dosavadních celkových požitcích.

Že by tomu tak bylo u některé ze st-lek, to ani stížnost sama ne tvrdí, když, mluvíc o zkrácení, porovnává přiznanou novou pensi s požadovanou novou pensí dle výměry pensijního základu V. hodn. třídy 1. stupně a když neporovnává přiznanou pensi s pensí dosavadní, to jest s pensí dle zákona z r. 1896 vyměřenou.

Bylo proto zamítnouti celou stížnost jako bezdůvodnou, aniž bylo třeba obírat se také otázkou, nezanikl-li zmíněný dvorský dekret jako právní norma již předpisy 1. odst. § 5 pensijního zákona z r. 1896.

Č. 2047.

Státní občanství: I. Není nároku na udělení čsl. stát. občanství podle § 9 zák. č. 236/20. — II. Účinky legitimace per rescriptum principis na státní občanství a právo domovské. — III. Kdy není nedostatek právního poučení v rozhodnutí politického úřadu podstatnou vadou.

(Nález ze dne 5. března 1923 č. 2186.)

Prejudikatura: K I. Boh. 1714 adm.

Věc: Gisela S. v Brně proti ministerstvu vnitra o státní občanství.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Zemská správa politická v Brně rozhodnutím ze dne 12. května 1922 nevyhověla žádosti Gizely S., aby bylo přiznáno státní občanství čsl. jejím dětem Alfredu a Matyldě podle § 9 ústav. zákona ze dne 9. dubna 1920 č. 236 Sb.

Min. vnitra nař. rozhodnutím ze dne 30. září 1922 rekursu nevyhovělo důvodů neudavši.

Stížnost podanou do tohoto rozhodnutí neshledal nss důvodnou.

St-lé domáhali se svojí matkou a poručnicí Gizelou S. v řízení správním výhradně přiznání státního občanství čsl., udávající výslovně, že příslušeli po matce do Vídně a že nabyli domovského práva v Brně teprve v r. 1918, kdy byli per rescriptum principis legitimováni. Právem tedy požíral žal. úřad na žádost jejich jako na žádost ve smyslu § 9 ústav. zákona ze dne 9. dubna 1920 č. 236 Sb. a jest námitka stížnosti, že otec st-lů měl domovské právo v Brně již před 1. lednem 1910 a je nepřetržitě držel, takže ani on ani st-lé nespádají vůbec pod

tento zákon, nepřipustnou novotou ve smyslu §§ 5 a 6 zákona o ss, kterouž se nss nemůže vůbec zabývat.

Namítá-li však stížnost, že nař. rozhodnutí, nepřiznavši st-lům čl. občanství státní, jest v rozporu s rozhodnutím, jímž st-lé byli prohlášeni za manželské, poněvadž nabyli tímto rozhodnutím domovského práva v Brně jako v místě domovské příslušnosti svého otce a tím i nároku na státní občanství čl., jest na omylu. § 9 ústav. zákona neposkytuje totiž, jak nss již opětně vyslovil (viz na př. nález Boh. 1714 adm.) vůbec právního nároku na propůjčení státního občanství čl. St-lé byli, jak jest nesporno, legitimováni rozhodnutím bývalého císaře rakouského ze dne 5. února 1918, nabyli tedy ve smyslu 3. odst. § 6 zákona ze dne 3. prosince 1863 č. 105 ř. z., zachovaného § 3 uvedeného ústavního zákona výslovně v platnosti, teprve tímto dnem domovského práva v Brně, tedy na území nynější republiky čl. a nemají proto ve smyslu § 9 ústav. zákona nároku na přiznání státního občanství čl. Nepřiznal-li jim tedy žal. úřad nař. rozhodnutím toto státní občanství, není rozhodnutí to v rozporu se zákonem a nedotklo se ani rozhodnutí, jímž byli st-lé legitimováni, a to ani pokud nepřiznáním státního občanství ztrácejí domovské právo v Brně, poněvadž ztráta ta jest důsledkem zásady vyslovené v § 2 zák. č. 105 z r. 1863, že totiž domovského práva mohou nabýti a tedy je ovšem i míti jen státní občané. Jest tedy výtká nezákonnosti stížností učiněná neodůvodněna.

Stížnost vytýká však nař. rozhodnutí také vadnost, spatřujíc ji v tom, že nař. rozhodnutí neobsahuje ani odůvodnění, ani poučení o právu odvolacím. Výtká ta není odůvodněna. Neposkytuje-li totiž § 9 cit. ústav. zák. nároku na přiznání státního občanství, není ani vadou řízení, když úřad nesdělí straně úvahy, jimiž se dal při rozhodování svém vésti. V okolnosti však, že žal. úřad st-le nepoučil o tom, že rozhodnutí jeho jest konečné, nelze shledati podstatnou vadu řízení, když st-lé včas stížnost k tomuto soudu podali a když v ní ani netvrdí, že jim byla obrana stížena tím, že poučení nebylo k rozhodnutí připojeno.

Poněvadž jest tedy stížnost ve všech směrech neodůvodněna, slušelo ji zamítnouti.

Č. 2048.

Cest y. — O b e c n í s a m o s p r á v a: O naturální povinnosti cestovní daně na Slovensku a jejím ekvivalentu.

(Nález ze dne 5. března 1923 č. 3260.)

V ě c: V. L. v P. proti správnímu výboru bratislavské župy stran náhrady za nekonání obecních veřejných prací.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro vady řízení.

D ů v o d y: Konečným rozhodnutím ze dne 7. června 1921 vyslovil služný v Dunajské Středě, že ukládá podle § 10 župní úpravy č. XII. st-lce, aby za zameškané práce cestovní za rok 1919 a 1920 zaplatila